

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 221/03-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť D. V., bytom B., zastúpenej advokátkou Mgr. M. B., B., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 119/96 a vo veci porušenia jej práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 12 C 119/96 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 314/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť D. V. v časti namietajúcej porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 119/96 o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažnosť D. V. v časti namietajúcej porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 12 C 119/96 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 314/02 o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 31. júla 2003 doručené podanie D. V. (ďalej len „sťažovateľka“), bytom B., zastúpenej advokátkou Mgr. M. B., B., ktoré bolo označené ako „Sťažnosť proti porušovaniu základných ľudských práv a slobôd vyplývajúcich z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 119/96 a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutiami okresného súdu sp. zn. 12 C 119/96 a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 314/02 v konaní o návrhu na náhradu škody na zdraví spôsobenej dopravnou nehodou odporcu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla:

„Dňa 29. 5. 1996 som na Okresný súd Bratislava I. podala návrh na náhradu škody na zdraví z dôsledku dopravnej nehody zo dňa 6. 12. 1993, ktorú mi spôsobil odporca Ing. P. T., bytom B. ako škodca a zároveň prevádzkovateľ motorového vozidla.

... Súd o tomto mojom nároku rozhodol až o 6 rokov od podania návrhu... Vo veci prebehli na prvom stupni celkovo štyri pojednávania, konkrétne v termínoch 20. 5. 1998, 30. 7. 1998, 29. 5. 1999 a potom až 15. 3. 2002.

Vo veci boli vypracované dva znalecké posudky – prvý... bol vypracovaný dňa 12. 2. 1999 a ďalší (kontrolný) znalecký posudok č. 2199/169/99 bol vypracovaný... dňa 6. 11. 2001. Kontrolné znalecké dokazovanie bolo nariadené uznesením Okresného súdu

Bratislava I. sp. zn. 12 C 119/96 dňa 16. 9. 1999, znalec si spis preštudoval až o rok neskôr – dňa 22. 8. 2000 a samotný kontrolný znalecký posudok bol vypracovaný až o ďalší rok dňa 6. 11. 2001. Vypracovanie kontrolného znaleckého posudku teda celkovo trvalo dva roky!

... Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 15. 03. 2002, č. k. 12 C 119/96-77, môj návrh zamietol.

... Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa som podala odvolanie, v dôsledku čoho vo veci konal a rozhodol odvolací Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 30. 04. 2003, č. k. 14 Co 314/02-92. Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, keďže došiel k záveru, že je vecne správny. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na závery znaleckých posudkov znalcov...

... Napokon sa vyjadril odvolací súd aj k mojim námietkam... Odvolací súd nepovažoval za potrebné doplniť dokazovanie v naznačenom smere a považoval ho za nadbytočné.

Rozsudok odvolacieho súdu bol doručený môjmu právnomu zástupcovi dňa 12. 06. 2003 v dôsledku čoho rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť.“

V časti namietajúcej porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými rozhodnutiami súdov prvého a druhého stupňa sťažovateľka ďalej uviedla, že toto právo jej „bolo ...upreté aj pre nesprávne právne posúdenie veci, vydané v rozpore s ust. § 153 ods. 1 a § 154 O. s. p. a rozsudok odvolacieho súdu aj v rozpore s ust. § 219 O. s. p. (nedostatočne zistený skutkový stav, v dôsledku ktorého rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní)...“

Podľa sťažovateľky to malo za následok chaotické, kontroverzné hodnotenie dôkazov, medzi ktorými existujú logické rozpory, pričom „... Z uvedeného vyplýva, že súdy pre svoje skutkové zistenia vôbec nehodnotili skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli a naopak, v príkrom logickom rozpore s nimi prijali záver, z ktorého pri rozhodovaní vychádzali“.

Sťažovateľka preto navrhla, aby ústavný súd rozhodol nasledovne:

„1. Okresný súd Bratislava I. v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 119/96 porušil právo D. V., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresný súd Bratislava I. rozsudkom zo dňa 15. 3. 2002 č. k. 12 C 119/96 a Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 30. 4. 2003 č. k. 14 Co 314/02 porušili právo D. V. na spravodlivý súdny proces, zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Okresný súd Bratislava I a Krajský súd v Bratislave sú povinní uhradiť D. V. náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000.000,- Sk a to spoločne a nerozdielne v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 citovaného zákona sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí, pričom zisťoval, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto zákona. Pri predbežnom prerokovaní podnetu ústavný súd skúma aj to, či nejde o podnet zjavne neopodstatnený. Za zjavne neopodstatnený považuje spravidla taký podnet, pri ktorom ústavný súd nezistí reálnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody.

1. Ústavný súd pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádzal z toho, že ústavný súd poskytuje ochranu tým právam, ktorých porušenie sa namieta, len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavný súd uplatnená v čase, keď k porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00). Sťažovateľka namietala zbytočné prietahy v konaní toho súdu (okresného súdu), ktorý o jej veci v okamihu podania sťažnosti nekonal, pričom aj odvolacie konanie vedené pod sp. zn. 14 Co 314/02 na krajskom súde už skončilo (rozsudok z 30. apríla 2003, ktorým tento súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a ktorý nadobudol právoplatnosť 12. júna 2003).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti namietala porušenie svojho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými rozhodnutiami všeobecných súdov (okresného súdu a krajského súdu). Obsahom práva na spravodlivý proces sú podľa ústavy tie práva, ktoré sú obsiahnuté v jej siedmom oddiele (čl. 47 až 50). K porušeniu práva na spravodlivý proces teda môže preto dôjsť v dôsledku porušenia týchto základných práv. Sťažovateľka porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru videla v nedostatočne zistenom skutkovom stave, v nevyhovení jej návrhu na doplnenie dokazovania a v kontroverznom hodnotení dôkazov.

Ústavný súd je oprávnený preskúmať aj také konanie a rozhodnutie všeobecných súdov, ktorým by došlo k porušeniu základných práv tvoriacich obsah ústavného inštitútu súdnej ochrany. Do obsahu základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (ako súčasťou práva na spravodlivý proces), ktoré účastník konania pred všeobecným súdom navrhol, nepatrí povinnosť tohto súdu vykonať všetky navrhnuté dôkazy, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci umožňuje sudcovi a súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú (I. ÚS 64/97).

Keďže na základe uvedených skutočností ústavný súd nezistil reálnu možnosť porušenia práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2003